

Anden søndag efter påske 2019

I dag er der hyrdebilleder i alle de tekster vi har hørt fra Bibelen. Ikke mindst har vi netop hørt om Jesus som den gode hyrde fra Johannesevangeliet. Det er et af de ældste og også mest kendte billeder på Jesus. Jesus som den gode hyrde. Mindre kendte er vel ordene fra Ezekiels Bog om Gud Fader som hyrden, for vi læser ikke meget fra Ezekiels Bog, den er lidt dystert sine steder, men her er dog et smukt og godt billede af Gud som hyrde, som den, der vil tage sig af alle slags mennesker, også dem, der har det med at fare vild.

Hyrdebilledet er et meget gammelt sprogligt billede, det stammer fra en tid, hvor folk boede i telte og flyttede rundt alt efter hvor der var græs og vand til deres dyr og føde og sikkerhed til dem selv. Det var en tid uden indhegninger og strømførende hegn, og hvor almindelige mennesker måtte forsvare sig mod rovdyr med pinde og sten. Det var usikkert og farligt, uanset hvor dygtige menneskene var til deres gerning. De var så ganske udmærket klar over, at de også havde brug for Guds hjælp for bare at overleve.

Det har vi også i dag. Verden er stadig et usikkert sted. Døden sniger sig stadig ind på os alle steder fra. Det handler ikke længere om rovdyr som ulve og bjørne, for dem har vi da næsten fået gjort kål på og udryddet i vores del af verden. Vi er langt mere truede af det, vi spiser og drikker – ofte i for store mængder – det vi ryger eller ting, vi har opfundet i moderne tid. Motoriserede køretøjer, våben af forskellig art eller sygdomme, der opstår, fordi vi bor for tæt sammen eller stopper vores husdyr med medicin, før vi spiser dem. Vi er med andre ord blevet vores egen værste fjende. Og så har vi slet ikke været inde på væbnede konflikter eller klimaforandringer, eller som NASA mindede os om i den forgangne uge, risikoen for at blive ramt af nedfald ude fra rummet. Den er åbenbart større end man umiddelbart skulle tro, så der er sandelig nok at bekymre sig om.

Der er kommet en tydeligere ængstelse i vores samfund i disse år. Vi havde vist ellers næsten bildt os selv ind, at vi var blevet ganske usårlige, vi mennesker. Vi opfattede os selv som verdens herrer, vi var kloge og seje, og der var ikke noget, der var umuligt for os, tænkte vi. Opstod der en ny trussel, ja, så måtte vi jo bare opfinde en løsning på den. Men vi er langsomt ved at blive klogere. Vi er ved at indse, at vi er dødelige og skrøbelige væsner. At vi ikke bare kan løse alle konflikter og problemer i et snuptag. Og så mangler vi nogen til at lede os. For dem, der har fået lov til at lede os indtil nu har været dem med de mange penge, banker, industrimagnater, hele reklamebranchen og politikere, der kun har haft blik for øget velstand og konstant øget vækst, ofte på bekostning af vore fællesskaber. Og ja, politiske ideologier kan godt være kristendommens direkte modsætninger.

Vi er blevet ledt hver sin vej, ind i en egoist-kultur, hvor man var sin egen lykkes smed. Vi er blevet spredt som forvildede får. Og vi er blevet ledt af ulve i fåreklæder, af netop dem, der har haft den største interesse i at lede os bort fra fællesskabet og klassiske kristne dyder som mådehold og ærbarhed, som respekt og hensyntagen og bare helt almindelig anstændighed. Og de har fået lov til at æde os med hud og hår, for vi har ikke lyttet til vores gode hyrde. Vi har sat Gud i skammekrogen i vores jagt på velfærd og personlig lykke. Det må vi holde op med, ellers får vi ikke forandret noget som helst i verden. Og vores primære opgaver, som vi har fået af Gud og af Hans søn Jesus Kristus er at passe på skaberværket og gå ud i verden med ordet om Jesus og gøre alle folkeslagene til hans disciple.

Nogle vil gerne udnævne præsterne til at være de gode hyrder i verden, men vi er jo også bare mennesker, der lever under de samme vilkår som alle andre. Vi er ikke immune over for grådighed

og egoisme. Der er bestemt også præster, der stikker af, når de ser ulven komme, for hvorfor dog sætte sit eget liv på spil for en flok får? Der kommer nok nogle andre, hvis ulven æder de første. Hvad er et par stykker fra eller til, hvis der er nok af dem? Og så indretter præsterne sig efter et samfund, hvor ulvene går på rov, ja, nogle steder hjælper de ligefrem ulven med at komme ind til fårene, for vi er jo moderne mennesker i en moderne verden og det er lettere at flyde med strømmen end at kæmpe sig op imod den. At skulle tale Guds ord til dem, der ikke vil høre og pege på Kristus for dem, der ikke vil se kan da godt være et besværligt stykke arbejde, så nogle giver op og siger noget andet. Men evangeliet skal forkyndes rent og purt for menigheden. Også med alt, der kradser og stikker og svider i vores hjerter. Der hvor kirken bliver underholdning i en tilbudskultur, varetages embedet som Guds hyrde ikke ret. Og på den måde ledes en del af Guds menighed på jorden vild og lades ganske i stikken. Præster er vel hyrder, men den gode hyrde er de ikke.

Jesus Kristus er vores gode hyrde. Det er ham vi skal følge. Ikke alle mulige andre, uanset hvor pæne de ser ud udenpå, uanset hvor meget de gør sig til og påstår, at de er vores hyrder. Den eneste hyrde, der er værd at følge på denne jord, det er Jesus. Vi er hans flok, og det skal vi selv gøre os klart. Det er hos Kristus vi hører til. Han gav sit liv for os, han løb ikke bort, da det gjaldt, men underkastede sig Guds vilje og udholdt pine og plage og døden på korset, for at frelse os fra synd og død. Hvem andre end Guds søn ville gøre det for os? Vi er i sikre hænder hos vor Herre og skal ikke frygte noget på jorden eller i himlen, hvis vi holder os til ham. Livet er usikkert, og ja, vi skal dø en dag, sådan er det nu engang, men kun for siden hen at leve evigt hos Gud, når vi tror på Jesus Kristus og følger ham.

Vi kan vel være i tvivl om mange ting i denne brogede verden, men gennem al larmen kender vi godt Herrens stemme. Vi ved godt, hvad Jesus siger til os. Vi kan ikke undgå at høre, at han kalder på os. Tiden er inde til at følge ham, at komme til ham for at få trøst og fred og gå den rette vej mod Guds rige. Vi kommer ikke til at gå den vej alene, for Gud kalder på en hel menneskehed ud over den ganske jord. Der er megen styrke at hente i det billede af Jesus som den gode hyrde og os der følger ham til vores himmelske hjem. Så nok er hyrdebilledet gammelt, men det er stadig værd at gemme på dybt i vore hjerter.

Amen.